

TAMÁS KINCSŐ

Ezeregy fehér kavics, avagy egy boldog szerelem története

(regény, részletek)

A másik szemem

Nincs a borbélynak kilenc bátyja, csak hat, a történetük pedig érdekes, már csak azért is, mert a mesélőről, magáról a borbélyról az előző történetben kiderül, hogy megbízhatatlan és szószátyár. Végül mindenki jól jár, még a kis púpos is feltámad a tetszhalálból, éppen a borbélynak köszönhetően. Igazán lenyűgöző.

Nem is tudom, mit mondjak a hírre, amit ma közöltél. Egyik szemem sír, kétségtelen. Ha már első nap mondd, hogy a balesetben a feleséged életét veszted, nem gyötörtelek volna mindazzal, amit tegnapi levelemben olvastál. Egyik szemem sír, mert egyedül vagy, idegen helyen, senkid sincsen. De másik szemem, és jaj, bocsásd meg, örül és nevet és táncol örömeiben, mert egy csapásra megoldódott, hogy az enyém légy és egyedül az enyém. Allah útjai kifürkészhetetlenek! Holnap hazaengednek és mondd, hamarosan készen állsz fogadni engem. Hát én készülök, hogyne készülnék, és ma ismét telefonálok mindenfelé, mert a kocsim az udvaron áll és önmagában nem fog megjavulni. Csapágyra vagy kapcsolószekekre nyre gyanakszanak, az utóbbiból ki kell engedni az olajat és lebontani egészen, hogy az igazságra fény derüljön.

Ne haragudj rám, kérlek! Tudom, hogy elfoglaltságaid vannak, a nyaralás és a két hét kórház összesen egy hónap, felgyűlt minden. Talán attól félttem, ha én lépek a világodba, idegenül érzem magam, bizonyára úgy képzeltem, előbb megmutatom, mit is értek azon, hogy *a vendéget a tenyeremen hordozom*. Pedig tavaly még az volt a kikötésem, hogy akivel én ágyba bújok, az előbb vezessen be a világába, lássam, eléggé alkalmas-e és befogadó, és a román fiút például nem hoztam haza, csak miután felmértem az otthonát és állapotait. Örülök, nagyon, hogy vársz és készülsz a fogadásomra, és addig is írok az aikidóról, ahogy kéred, és örömmel tölt el, hogy érdekel. Két fontos pilléren áll a lelki egyensúlyom: egyik a harcművészet, másik a teremtészet, ami a munkám is egyben. Bármilyen érjen, ezek ketten megtartanak.

Szemerklélő esőben futottunk, Szilvát a kutyaólból csalogattam elő kedves szavakkal és ma hámat raktam rá, mert amiért egy dolog beválik, még nem jelenti azt, hogy ne lehetne még jobban csinálni. A nyakörvre kapcsolt

TAMÁS KINCSŐ (1982, Csíkszereda) gyógyszerésznek tanult Marosvásárhelyen, később Kolozsváron. Sepsiszentgyörgy közelében, a Baróti-hegység lábánál lakik. Első kisprózáit az Irodalmi Jelen közölte, írásai online és nyomtatott folyóiratokban jelennek meg.

póráz megalázó és kellemetlen, nem csoda, hogy a kutya távolodik attól, aki a másik végét a kezében tartja. Jó ötlet volt, szabadabb, magabiztosabb, még kecsesebb volt, a sárga korcsra, ami félúton várt behúzott farokkal, olyat vicсорított, hogy annak a farka egészen a hasára tapadt, úgy húzódott a drótkerítés mögé, a lucernásba, jövet is előállt, de Szilva nem vett tudomást róla, egyszerűen levegőnek nézte. Nem húzott, a bal karom könyökből begörbíthettem, akár a jobbat, hogy a mellkasom szimmetrikus maradjon a légzéshez, sőt, le-lemaradozott, elégedetten szemlélve a tájat, orrát magasra tartva a friss, permetező esőben. Ilyen laza pórázunk nem volt soha. A hámból a kapu előtt kibujtattam, mert Panda féltékenyen várja, első napokban húztam egyet rá a pórázzal, eszébe ne jusson megtámadni a hazaérkező vezérszukát, aki csak másfél évvel idősebb nála és hajszálon áll a pozíciója. A hídon nem álltunk, nem ültünk, hiszen vizes minden ma, de itthon folytattam az edzést, fel a rúdra, majd guggoltam tíz kilóval. Egyéb fajta súlyemelésről a természetgyógyász bácsi eltiltott, de az aikidóhoz erős láb kell, ami megtartja az alacsonyra engedett centrumot vagy akár az egész testet fél lábon és megengedi a gyors és könnyed testsúlyáthelyezést. A román fiú szokta mondani egyszer: *ai un fund de revistă, crede-mă*, azaz olyan seggem van, mint a magazinlányoké, higgyek neki. Ő már csak tudja, mert évekig katonaiskolában tanult, aztán fél év Koszovó, ami szintén nem a nőzésről szól. Ha jobban visszagondolok, egyetlen jól elhelyezett mondata fogott meg, és pedíg egyszer az öltözőben, ahol gyakran elhangzanak főleg szexuális tematikájú viccek, arra kapom fel a fejem, amint a másik fiúnak nevetve mondja: „*Te hogyan teszed túl magad a szakításokon?*”, mire a viccben a kérdezett: „*Én? Faszveréssel.*” Akkor ott, azt gondoltam, ha ez a gyerek ennyire okos, hogy egyik nő után nem kötelező rögtön a másikba bújni, tudhat valamit. Tudott is, de nem eleget. Miután kirúgtam, egy hónapra rá levélben írta: most jutott el oda, hogy nem érez gombócot a torkában, gyilkos szándékot a szívében, valahányszor edzésen önfeledten felnevetek, ahogy szoktam. Szemernyi sajnálat nincs bennem, ahogy nem sajnálok ráverni a kutyára, hogy rendet tartsak köztük, és ahogy elváltam a férjemtől, mondván: *az se érdekel, ha felkötö magát*. Tudod te, hány nő esik a sajnálat és empátia csapdájába egy életre rabbá téve magát? Ezért ne lepődj meg, ha flegmatikusnak és szarkasztikusnak tűnök. Az is vagyok. Edzett és rugalmas, mint az acél, kemény, mint a gyémánt.

Veled ébredtem. Arra ébredtem, hogy kereslek az ágyban. Megtaláltalak. A bőröm alatt, majd az ujjbegyemben. Kint és bent egyszerre. Végigsimítottad a csípőm, a fenekem, a combom és azt mondtad: *Gyönyörű vagy!* Ma hívom a szerelőt, mert én hétfőig vagyok, aztán ő utazik el, és addig járok a nyakára, amíg megtalálja a bajt, mert az alkatrészt be kell rendelni és felrakni, ami szintén nem egy nap. És edzőtábor után, amikor mondod, amikor hívsz, nyergelek és repülök hozzád. Annyit maradok, amennyit kell, perccel sem többet, és úgy baszol meg, ahogy akarsz, és én, ahogy akarlak.

Jaj, szívem!

Most látom, mit írtam tegnapi levelemben. Már hogyné volna bennem empátia, van rengeteg, az enyémmel párhuzamosan élem a szeretteim életét, anyámét, apámét, a gyerekeimét, a tiedet, de még a volt férjemét is. Amit mondani akartam, helyesebben úgy hangzana: nem vállalom át mások tehetetlenségét. Anyám a minap kérde üzenetben, van-e hír a gyerekekről, és mondjam meg az apjuknak, nagyon vigyázzon rájuk, mert idén már több gyerek vízbe fúlt. Válaszoltam, mosollyal a végén: *Gondolod, hogy szükséges?* Anyám: *Igen, a legtöbb gyerekhalált a szülői figyelmetlenség, gondatlanság okozza, a tévé is mondta.* Innét komolyra fogtam: *Az apjuk nem gondatlan. Írt, amikor megérkeztek, egyebet nem tudok, nem kértem napi beszámolót tőle,* Mire ő: *Igen, szükséges.* Mire én: *Akkor mondd meg te magad, hívd fel vagy írd üzenetet, olyan a szerződése, hogy nem kerül többbe, mint belföldön. Nem fogom szekálni csak azért, mert amíg ember van a földön és nyár, mindig lesznek vízbefúlók is.* Így a maradék két és fél hétben, amíg a gyerekek nyaralnak, nyugton hagy.

Nem a gyerekek járnak a fejemben. Elképzelem magam a lakásodban, ahogy fel-alá sétálok, kézbe veszem a tárgyaidat, alaposan megnézem a falon a képeket, végigdőlök az ágyadon. Még a hűtőt is kinyitom, hogy lássam, mit eszel. Egyszer azt olvastam valahol: *Soha ne dugj olyannal, aki nem tart otthon könyveket.* Remélem, vannak könyveid. Elképzelem, ahogy rögtön nekilátok mosogatni, mert szeretem a rendet, te pedig hátulról megölelsz, beborítasz, mint egy kagyló. Te leszel a szárnyam, a védőburkom, a hátsó szemem, amit most lecsukhatok, hiszen fedezel hátulról, nem kell oda is tekintet. Az élet durva és kiszámíthatatlan, jó volna megpihenni néha a karjaidban. Évek óta nyitva a szemem, úgy alszom, mint a nyúl. Ráadásul most a macska nyugtalan, ki-be jár egész éjjel, beengedem, fal kettőt, máris recseg a kartondoboz, kiugrom az ágyból, kimegy, fordul egyet, máris tépi a félig elhúzott szunyoghálós ajtót, ugrok, beengedem. Így ment ez kettőtől hajnali ötig ma. Az ajtót, bár meleg az éjszaka, nyitva nem hagyhatom, mert megtölti a házat kedves ajándékaival, kissé csámpás, de még javában virgonc erdei egérrel. Azt hiszi, én is kedvem lelem az egerészésben. Pedig nem. Másban lelném kedvem, ha már ennyiszer ébredni kell a hasadó hajnalban, nehogy lemaradjak a fény érkezéséről. Mondjam, vagy kitalálsz? Hajnalban már pihent vagyok és virgonc és véletlenül sem csámpás.

Átrágtam magam valahogy, nagy nehezen Ali Baba és a negyven rabló untilg feldolgozott, elhasznált és elnyűtt történetén. Mit tesz az elhasznált-ság, alig bírtam nekifogni, pedig a mese maga izgalmas és különösen kegyetlen és erős, érezni benne az olajjal leforrázott harmincnyolc rabló holttestének bűzét, azért harmincnyolcét, mert a rablóvezér kettőt lefejez, amiért Ali Baba új rabnője, Mardzsána túljár az eszükön, és mind a tíz környező kaput megjelöli krétával, ahogy a soros rabló tette, hogy másnap a

bandát a házra vezesse. Azt hiszem, elég lesz három nap és két éjszaka, nem feszegetem a csoda határát. A sárkányparipával viszont nem haladtam, mindkét szerelő, akivel eddig dolgoztunk (én és az autóboltos), nyakig munkában, és mindkettő a következő hetekre ütemezte a nyaralását. Egy dologban viszont egyetértenek: egyikük sem vállalja a felelősséget, hogy nekivágjak így az ezer kilométeres útnak. Úgyhogy nem tudom, hogyan lesz, előbb edzőtábor, az innét alig egy órányi út, nem nagy rizikó. Ma edzőruhát vasaltam, három rendet. Nem lesz könnyű hét, tíz kilométeres körzetben nincs térerő, se internet. Minden másnap beosonok majd a közeli kisvárosba, hogy elküldjem a soros leveleim, napi beszámolóim, amelyek bizonyára jóval hosszabbak lesznek majd, mint az e hetiek. Az ember akkor ír, ha szenved. És én most nem szenvedek, hanem örülök, hogy ma hazamégy, a gyerekeiddel és unokáiddal foglalkozol, mert együtt könnyebb viselni a gyászt. És készülök, hogy amikor azt mondom: *Most indulj!*, indulhassak. Ígérem, velem aztán elfelejtesz mindent, ami nem te és én vagyunk.

Sötétben keltem ma, Mák, a holló még mélyen aludt. Hétkor már futottunk, repültünk, Szilva vágtára fogta az indulást, én is gyorsítottam a tempón, a patak túlsó partján kolompolt a tehéncsorda.

Mikor indulsz? Adj egy jelet, kérlek, olyan rossz érzésem van megint. Egyet, amikor indulsz, és egyet, amikor érkezel. Nem kell több, csak ennyi: *Itthon.*

Az autó. Az autót megoldom, ahogy mindent. Ha tudnád, mi mindent megoldottam, mióta vagy nekem! Minden molekulányi energiát kinyertem ebből a szerelemből, ki én. Megjavítottam a télen elfagyott vezetékeimet (tavasz óta készülök rá), behordattam a tűzifámat (május óta tervezem) és felvágattam szinte a teljes mennyiséget, télire alig marad vele munka. Ma nekiláttam lefordítani egy dolgozatomat, kéri egy neves angol szaklap, igazán élvezem. Egy diákom felkért, segítsék forgatókönyvet írni, jeleneteket válogatni a készülő természetfilmjéhez, elvállaltam azt is. Segítsük a fiatalokat, nemde? A szerelem nyitottá és közvetlenebbé tesz, jobban érzem az embereket, kedvesebb vagyok és ők is kedvesebbek, bátrabbak velem. És minden nagyon jó. Ha más is merne gyakrabban szerelmes lenni, azt hiszem, az emberi kapcsolatok minősége nagymértékben javulna.

Olyan korán keltem, délre már elfáradtam. Eldőltem a kanapén és élveztem a csendet. Imádom hátradőlni a kanapén a fejemben veled. Ahogy ezt végiggondoltam, meg nem áll az agyam, ha te a fejemben, csakis a szájamon keresztül, tarkóm a kanapének szorítva, és nem én szopok, hanem te baszol szájba és milyen állati jó. Nagy titkot árulok el, ha azt mondom, márpedig a nők imádják, ha a férfi szexuális tárgyként tekint rájuk? Mert így igaz. A nő a gyengébb, a befogadó, ő az, akit megbasznak, jól is néznénk ki, ha én akarnék lenni az erősebb. Nincs ebben semmi megalázó vagy felháborító. A nő arra lett teremtve, hogy megbaszák, a férfi arra, hogy megbaszsa. Nyilván úgy, hogy a nőnek jó legyen és akarja a következőt, naná. De az emberi sze-

xualitásnak már nem sok köze a szaporodáshoz, a miénknek főleg nem, mert utódokkal elláttuk magunkat bőven, hanem az erotikához és a játékhoz van köze, hogy az embernek életkedvet adjon, a napi munkához lendületet. Egy dolog kötelező, ha a nő engedi magát szexuális játékszernek tekinteni és élvezni is: az exkluzivitás. Én akarok lenni az egyetlen nő. Mihelyt érzem a másik nőt, bárki másik nőt, rád borítom az asztalt és azt mondom: *Nem játszom tovább!* Ugyanezért háborodnak fel csinos nők, ha az útépitő munkás utánuk kiált valami piszkosat a fantáziájából. Mert a következő nő után is ugyanazt kiáltja.

Jó lesz ez, három nap és két éjszaka, aztán mindenki vissza a munkájába, családjába, ahol a másiknak úgyszincs semmi keresnivalója, hiszen a gyerekeimnek van apjuk, és én sem akarok az unokáid nagymamája lenni, jól is néznék ki, talán a lányod idősebb nálam. Az? Te nem vagy idősebb a szüleimnél, de csak kicsivel nem. Az ölelésedbe akarok dőlni, megfeledkezni gyerekekről, unokákról, a készülő dolgozatomról, melynek témája a bálnák és delfinek titkos szexélete. A baszásba akarok belefeledkezni, akár filmekben az óvatlan szerelmespárok, akiket rajtakapnak.